

**ВОГОНЬ
ОРЛИНОЇ
РАДИ**



Ч.62

листопад

1982

П Л А С Т

К У П О - Г П Б

УПН - ОРЛИНИЙ КРУГ

ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ
ч. 62

ЖУРНАЛ НОВАЦЬКИХ ВИХОВНИКІВ
ЛИСТОПАД - ГРУДЕНЬ 1982

Редакційна Колегія:

пл. сен. Христя Базилевич
пл. сен. Дарія Даревич
пл. сен. Таня Онищук
пл. сен. Іван Франів

Адміністратор:

пл. сен. Денис Беднарський

Christine Bazylewuch
45 Oakmount Rd. Apt. 208
Toronto, Ontario. M6P2M4
Canada

Mr. Denys Bednarsky
35 Marsac Place
Newark, N.J. 07106
USA

З М І С Т

Все є можливе, якщо ти дійсно стараєшся - І. Франів.....	1
Першого Листопада 1918 - Вуйко Іван.....	6
Схема Великої Гри з Нагоди Листопадового Зриву - Софія Качор.....	7
Шифри - Сестричка Люба.....	9
Стрілець Ладек зголошується до служби.....	10
Пам'яті Митрополита Андрея Шептицького - Леся Храплива.....	14
Його вибрав Господь - Д. Горицвіт.....	15
Капці для св. о. Миколая - сестр. Таня Онищук.....	18
Як зробити сніжинку? - сестр. Одарка.....	22
Як підійти до новацтва з колядою? - Оксана Тарнавська.....	23
Сестричкам і братчикам під розвагу - сестр. Таня.....	24
З колядою - сестр. Одарка.....	25
Діва Марія - колядка.....	26
Спи Ісусику - колядка.....	27
В Вифлезмі Лнесь Марія - колядка.....	27
Золоте павутиння - Івга Шугай.....	28
Як зробити ланцюг на ялинку? - сестр. Одарка.....	29
З Новим Роком - Іван Франко.....	30
Дійди до правди.....	31
Поможіть зайчикові знайти безпечну стежку.....	32

Тираж: 300 примірників - Ціна цього числа 1.50 дол. + 0.50 пересилка.

Виключно для внутрішнього вжитку в Пласті. - Всі права застережені.

V.O.R. - Journal for "Plast" Leaders of Children's Division"
Published by Supreme Plast Executive

ришем. Як почався навчальний рік то він вставав раненько і біг до школи, щоб грати ще з кількома хлопцями. баскетбол. В тому році Тері був вже одним з кращих змагунів. В 12-ій класі він здобув нагороду спортсмена року. Він не лише грав добре баскетбол, він також був дуже добрим змагуном копаного м'яча, рагбі і ще в молодших класах вправляв марафонський біг.

Середню школу він закінчив з найкращою оцінкою. Після того вступив до університету в Бритійській Колумбії і там відразу почав грати в університетській дружині.

Одного дня Тері відчув, що його болить коліно, але подумав, що то мабуть від вправ спорту і не йшов до лікаря аж поки не закінчився сезон баскетболу. За той час його коліно боліло все більше, так що він не міг ходити. Лікар післав його до шпиталю, бо бачив що з коліном є серйозна справа. В шпиталі робили різні аналізи і як встановили яка хвороба коліна, тоді лікар пішов до кімнати де лежав Тері. В тому часі в кімнаті були батьки Тері, брати і сестра. Також була головна медсестра. Лікар відразу сказав, що з коліном є погано, що то є рак і треба ногу втяти, і після того треба брати такі ліки від яких випаде з голови волосся.

Ці слова лікаря приголомшили Тері, всі в кімнаті плакали разом з Тері. По кількох хвилинах медсестра повтирала свої сльози, підійшла до Тері і каже: новини погані, але ти маєш вибір - почуватися нещасливим, або боротися. Є багато людей, які живуть з одною ногою нормально і навіть беруть участь в спорті.

Тері відразу почав думати позитивно, тої ночі зродилася в його голові ідея, що він буде бігти на одній нозі через цілу Канаду. Як він згадує пізніше, що то була фантазія, бо він навіть не знав чи взагалі зможе ходити.

Ному відтяли 6 інчів вище коліна і кілька тижнів по операції Тері дістав штучну ногу. Спочатку він не міг ходити навіть при допомозі двох палиць, але він часто вправляв і при звичаївся до штучної ноги.

Після того він мусів йти до клініки на лікування, щоб рак не поширився на інші частини тіла. Від тих медекаментів він згубив волосся, він то відчув більше як втрату ноги. Скоро після того купив собі перуку і мало хто знав що то не його волосся.

В клініці Тері бачив багато тяжко хворих людей, які терпіли більше як він, бо Тері був відносно здоровий і більше щасливий. Тому почувався, що він повинен цим людям допомогти і тим що прийдуть пізніше до клініки.

Він вірив в досліді над хворобою рака, що винайдуть ліки які допоможуть хворим людям.

У Ванкувері була дружина баскетболу, що грала на кріслах з колесами і вона запросила Тері, щоб він грав в їх дружині. Тері ще був на лікуванні і був дуже блідий, виснажений, мав 19 років а виглядав на 15 років. Спочатку не міг кинути м'яча високо, але після завзятої вправи став добрим грачем дружини на кріслах з колесами. Він був вибраний до першої дружини зірок ліги.

Тері з кожним днем набирав сили, його м'язи збільшувалися і знова поросло на голові волосся. Спочатку він вправляв на кріслі з колесами їздив далеко в гори, а потім почав бігати. Перший день біг пів милі і був дуже виснажений, потім з кожним днем біг на довшу віддаль. Він приготувався до бігу через цілу Канаду, але нікому того не говорив. Сказав тоді своїй мамі як почувався досить сильний.

Після того він ще більше вправляв, бігав по 10 миль денно. Штучна нога натискала йому те місце де була втята нога і часом текла кров. Його боліла також друга здорова нога, але він старався не думати про біль і бігав кожного дня, без уваги на те чи було дуже гарячо, чи падав дощ або сніг.

Тері за час підготовки пробіг понад 3000 миль /около 5 000 кілометрів /, а запланований біг від Атлантийського до Тихого Океану є 5 300 миль / близько 8 530 кілометрів/. Тері хотів доказати, що він не є інвалід і віддаль подолає. Також хотів, щоб люди складали гроші на досліді поборення рака. Він хотів, щоб люди зложили 22 мільйони доларів, що припадає одного долара на особу від кожного канадця. Він назвав свій біг "Маратон Надії".

Маратонський біг Тері почав 12 квітня 1980 р. з Ньюфаундленд, де він замочив штучну ногу в океані. Він плянував бігти 30-40 миль денно і добігти до Ванкуверу, до Тихого океану приблизно за 6 місяців.

Біг був тяжкий, часто були дні мокрі і холодні, треба було бігти догори, а ще гірше бігти згори. Штучна нога зламалася і треба було змінити на іншу, яка не була така добра як перша. Були дні, що він почувався хворий, а одного дня йому в очах двоїлося і голова крутилася так що він думав що довго бігти не зможе, що йому скоро буде кінець. Однак він не здавався і біг далше. Його підбадьорувало також то, що з кожним днем його біг був більше знаний, бо про нього передавали в пресі і телевізії. В містах вітали його майори міст, в Отаві прем'єр Канади і тисячі людей по дорогах і містах його щиро вітали. Також приїжджали його батьки, а разом з тим люди давали гроші і фонд на дослідження рака збільшувався. То все додавало йому більше сили і охоти до бігу.

Коли Тері пробіг понад 3 330 миль він почав кашляти і відчув сильний біль в грудях, він думав, що то пройде і біг далше. По обох боках дороги стояло багато людей, які підбадьорували його, щоб він біг далше, що він добіжить до кінця. Ті звуки гомоніли в його вухах і він біг далше, але йому насувалося питання: Невже ж це моя остання миля? Біль у грудях не уступав, йому бракувало повітря і він не міг вже більше бігти, бо не міг дихати. Він став і попросив свого товариша, який цілий час їхав і був близько нього, щоб відвіз його до лікаря. Лікар завіз його до шпиталю і там знайшли, що рак заатакував його легені.

Там закінчився його біг. За ним приїхали його батьки і останніх 2 000 миль, які так дуже хотів перебігти він летів літаком додому.

Тері не міг вже більше бігти і не міг зібрати 22 мільйони дол., він навіть не зібрав 2 мільйони. Але він запалив той вогонь і його ідею піддержували тисячі людей. Радіо-висильна Канади і телевізія присвятили один вечір для збірки грошей на досліді рака, тобто продовження Марафону Надії, який не міг докінчити Тері. Того вечора фонд "Тері" збільшився

до десяти і пів мільона доларів. Після того по цілій Канаді, головно молодь влаштовують біги з нагоди річниць які започаткував Тері і вже в 1980 році зібрано понад 23 мільони доларів, на досліді побороення рака. Більше як Тері мріяв.

Тері дальше був на лікуванні в шпиталі і вдома. Він говорив: в цій ситуації в якій я тепер знаходжуся я мігби бути в депресії і почуватися дуже нещасливим, але я мушу мати надію. Навіть якщо є в Божих плянах що я мушу скоро вмерти, то якщо є небо то я нічого не страчу.

Тері не міг бути вилікуваний, але він за короткий час свого життя зробив багато більше добра як багато людей що живуть до пізної старости.

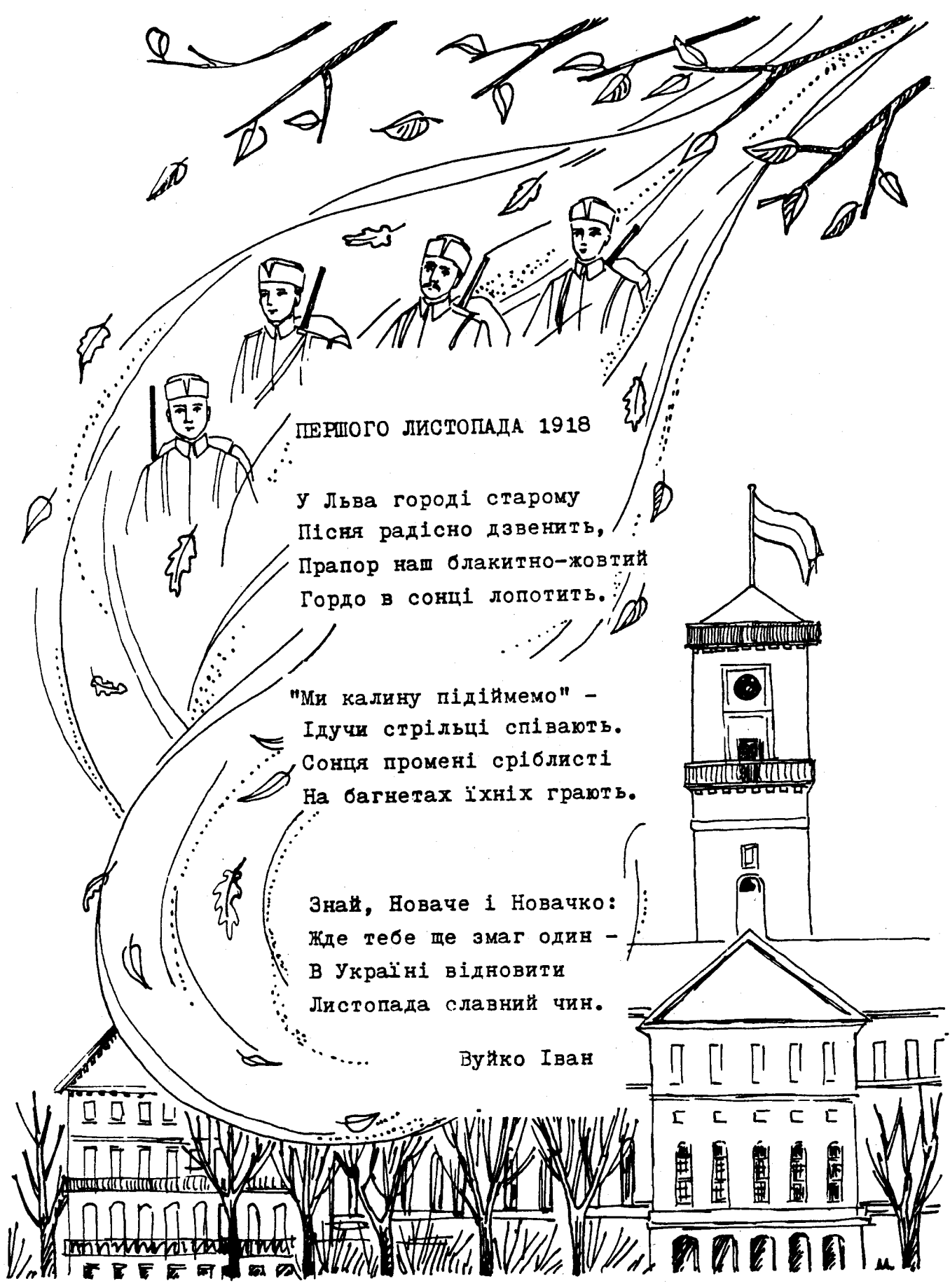
За його посвяту, а передусім за його сильну волю, що він захотів так багато людей для роблення добра іншим він став героєм Канади. Після того як він не міг вже більше бігти до нього приходили численні привіти від людей на високих становищах. Він одержав найвище відзначення провінції Бритійської Колумбії. Також відзначення Ордер оф Канада, яке вручив йому Гвернор Дженерал Ед Шраер і тисячі поздоровлень і побажань з Канади і інших країн. Тері ніколи не думав, що він стане героєм країни. Він лише хотів допомогти хворим людям, а передусім як він сказав: Я лише хотів доказати людям, що все є можливе, якщо ти пробуєш і що мрії сповняться, якщо люди пробують.

Це є правдива історія і надається більше для юнацтва. Вона також може бути використана в коротшій і більше казковій формі для новацтва.

Братчик І.Ф.

С К О Р О М О В К И

1. Стукотить, гуркотить, комар з дуба летить.
2. На дворі трава, на траві дрова!
3. Ти малий, скажи малому,
Хай малий малому скаже,
Хай малий теля прив яже.



ПЕРШОГО ЛИСТОПАДА 1918

У Льва городі старому
Пісня радісно дзвенить,
Прапор наш блакитно-жовтий
Гордо в сонці лопотить.

"Ми калину підіймемо" -
Ідучи стрільці співають.
Сонця промені срібlistі
На багнетах їхніх грають.

Знай, Новаче і Новачко:
Жде тебе ще змаг один -
В Україні відновити
Листопада славний чин.

Вуйко Іван

Ст.пл. Софія Качор
Гніздова, Вінніпег,
К а н а д а.

СХЕМА ВЕЛИКОЇ ГРИ З НАГОДИ
ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ.

ПРИЛАДДЯ:

- карта міста "Львова" для кожної групи новачок
- папір на листи /листи для кожної групи/
- синьо-жовті стрічки
- олівець
- нагороди за перше місце: імітовані відзнаки УСС-ів /синьо-жовта лента зложена чи зшита в формі квітки/.

ПІДГОТОВКА:

1. Поділити гніздо на кілька груп по 5-6 осіб в одній групі.
2. Кожній групі дати карту міста "Львова".
3. В кожній групі вибрати провідника і розподілити працю так, щоб кожна новачка брала участь. Наприклад:
 - одна новачка зазначає дорогу на карті
 - одна іде по листи /мала новачка котра не вміє читати/
 - одна читає всі листи
 - одна пише завдання
 - одна повертає завдання і т.п.
4. На столі лежать понумеровані листи для кожної групи /всі з тим самим змістом/ в яких написані завдання .
5. На карті - вулиці міста "Львова" /можна вживати приблизний план міста, або вулиці намалювати з уяви/
 - посередині р а т у шв різних частинах міста інші важливі будинки, приміром залізниця, пошта, поліція

- в кутку мапи зазначено:
 - ратуш
 - пошта
 - поліція іт.д.
 - зазначити початок гри
 - деякі вулиці замкнені - зазначити червоною краскою
- Гра полягає на тому: хто найскоріше вивісить прапор на Львівському ратуші. Гра базована на грі "Лябірнт".

ПРАВИЛА ГРИ:

1. Гру треба почати від пункту зазначеного на карті:
початок
2. Рисуючи шлях до ратуша, не можна перекреслювати ліній, зокрема червоних.
3. Точно придержуватися інструкцій поданих в листі.
4. Не можна дальше поступати не виконавши завдань в листі.
5. Завдання дати сестричці до провірки.

ЛИСТИ З ІНСТРУКЦІЯМИ:

1. Зайдіть перше до будинку поліції і там відберіть дальші накази.
2. Відповідайте на слідуєчі питання:
 - а/ що треба зробити в разі пожежі?
 - б/ в разі якогось випадку, до кого і на яке число дзвонити
 Зробивши це, покажіть сестричці і відберіть дальші накази.
3. Тепер треба здобути залізничу станцію.
4. Через які міста переїзджас залізниця?

ВИЇК	-	_____
ВЬЛІВ	-	_____
САДЕО	-	_____
ТОПАЛВА	-	_____
КІВРАХ	-	_____

5. Займіть головну пошту і відберіть дальші накази.
6. Напишіть поправною українською мовою листа до вашої сестрички в якому ви описуєте, що вас найбільше цікавить /не менше як три речення/.
7. Вирушайте швидко до міського ратуша і вивісіть український прапор.

Листи мусять бути написані в тільки копіях, скільки є груп новачок, щоб кожна група мала один комплет листів.

Завдання, можна видумати інакші відповідні до знання новачок /подаю з помилками, як написані/.

Сестричко Марта,

Ми всі дуже любимо теренові гри, які ми тепер маємо.
Ми любимо теренові гри, бо вони дуже цікаві.

Дорога Сестричко.

Нас дуже цікавить ця гра. Справді ми ніколи не мали такої де ми тільки мусіли сидіти. Хто її видумав?
- Ліда, Галина, Христя, Марійка, Ганна, Оксана

Дорога Сестричко.

Ми дуже любимо бавитися гри. Прошу нам показувати більше гор. А це ми дуже вас просемо.
- Ліда, Ляриса, Галя, Марта, Ірка і Алянна.



Ш И Ф Р И

Один з найцікавіших засобів плекання мови, - це шифр (таємниче письмо). Новачки люблять таємниці і вони радо будуть писати зашифровані листи, накази і повідомлення. Кожний рій може придумати шифр для вжитку своїх членів і переписуватися ним під час табору. Новачки напевне придумають різні нагоди для вживання шифру і будуть завзято його зберігати, щоб ніхто його не розгадав. Для молодших новачок слід вибирати леглі шифри, а для старших складніші. Сестричка повинна розповісти новачкам дещо про шифри, допомогти їм вибрати відповідний шифр для їхнього рся, тоді заохочувати їх писати коротенькі листи п р а в и л ь н о ю м о в о ю , б е з п о м и л о к . У книжці Лесі Храпливої "Козак-Невмирака" знайжете цікавий приклад зашифрованого наказу. Прочитайте і розповідайте про це Вашим новачкам! У наступних двох книжках знайдете багато ідей, які треба заздальгідь опрацювати по-українському:

СТРІЛЕЦЬ ЛАДЕК ЗГОЛОШУЄТЬСЯ ДО СЛУЖБИ

- Дядечку, розкажіть нам щонебудь! - просили діти.
- Добре, діти, розкажу, але спершу мусите мені сказати, який завтра день. Діти подивилися на дядечка й задумалися.

- А я знаю, знаю! - заплескала в долоні Ганнуся. -
Завтра четвер.

- Добре Ганнусю, але що то за день?

- Дядечку, я знаю! - крикнув Юрчик, що вже ходив до школи.
Завтра Перше Листопада! Того дня 1918-го року українське військо зайняло Львів. Ми, новаки, будемо завтра в пластовій домівці відзначати Листопадові Роковини. Я буду говорити вірша про наших стрільців.

- А я дядечку, також піду на свято, - похвалився Славчик.
Я маю шаблю і також буду українським вояком.

- І я буду і я - цокотіла Ганнуся. Славчик заперечливо покрутив головою. - Ти дівчина, а дівчата не носять шабель.

- Чому ні? Я буду також мати шаблю, і рушницю, і танка, і літака. Матуся розповідала мені, що в нашому війську були дівчата.

- Так, так, діти, були й дівчата. Але не сперечайтесь!
- втихомирював дядько. Краще послухайте про хлопчика, що був такий малий, як ви, а вже служив Україні. І дядько почав розказувати:

- Було це влітку 1918-го року. Я мешкав тоді у Львові. Якраз мене звільнили з військової лікарні, де я лікував свої рани з війни. День був гарний, гріло сонечко, і я пішов за місто, на гору Високий Замок де стояв колись княжий терем. А ви вже знаєте, що король Данило заснував Львів, для свого сина Льва. Львів став гарним містом і столицею Західньої України. Я сів на траву й почав читати книжку. Нараз недалеко почув чийсь кроки. Я підняв голову і побачив малого хлопця в шапці, брудній сорочині та подертих штанцях. Личко мав замурзане, але рум'яне. От такий собі вуличник, львівський "батярик"...

- Ти що тут робиш? - питаю його.- Нічого! - знизав раменами. Бавлюся. Він мені сподобався і я покликав його до себе. Підійшов трохи несміливо і став переді мною.

- Як називаєшся хлопче? Я? Ладек.

- Ага, Володимир, Володько - поправив я його.

- Ні, Ладек! сказав рішучо.

- Добре, Ладку - погодився я - А де ж ти проживаєш?

- Ніде! - Володько подивився на мене якось дивно.

Мене здивувала відповідь хлопця і я почав розпитувати його докладніше. Володько був сирота, батьків він не пам'ятав. Жив у якоїсь своячки але тільки взимі. Навесні і влітку бував мов вільний птах. Раз трапилось, що взяли його до захисту, але Володько скоро втік. - Там мене силували говорити польською мовою - пояснив він.

- А хто ж ти? - цікаво запитав я.

- Я українець! була горда відповідь.

Пізніше я дізнав ся, що Володько заходив до одного старого вчителя-українця, той давав йому одержу, їсти і навчив його читати.

Від того дня ми з Володькою зробилися приятелями. Я вигрівав на сонці свої шрами по ранах, а Володько сидів коло мене. Він дуже любив слухати, як я вголос читаю. Але був дуже непосидючий: часами схоплювався, несамовито скрикував і мов м'яч, котився з горба вниз. Опісля вертався всміхнений, втомлений, а часом і скривавлений. Деколи не являвся кілька днів, і я ніколи не міг довідатися куди він ходить.

Минуло літо. Я вже не ходив за місто і тому не бачив "Ладека". Кілька разів зустрів його в місті, як продавав часописи. Кивав мені головою, як старому знайомому, і гнався далі.

Прийшла осінь. Я видужав і вступив до війська, та вже не до чужого, австрійського, а до рідного, українського, що почало тоді творитися. Першого Листопада ми, українські вояки перебравши владу у Львові, але зараз почалася війна з поляками, які виступили проти нас.

Військова частина, до якої я належав, обороняла один великий будинок навпроти парку. Поляки наступали. Нас було

небагато, але ми завзято відбивалися. Ми не мали зв'язку з іншими частинами. Вороги засіли навкруги й не перепускали нікого. Всі мої стрільці, яких я посилав до інших наших частин, пропали або були ранені. А ворог навідав... У нас уже було мало набоїв до рушниць.

Я стояв біля вікна й стежив за ворогом. За кожним кушиком парку чаївся ворожий вояк. Щось ворухнулося за грубим каштаном, і я націлювався, щоб стрелити. Та рука опустилася... То не був ворог. Якась мала постать відірвалася від стовбура й бігла просто до нас. Кулі, мов оси, забриніли довкруги. Але ще мить, і малий чоловічок був за однією з колон, що підпирали наш будинок.

Передімною стояв "Ладек", так само обідраний, як раніше, замурзаний, але всміхнений. Малий носик почервонів, мов калина, а на голові сиділа велика вояцька шапка, що спадала аж на вуха.

- Бійся Бога, хлопче, ти чому не сидиш дома? - крикнув я.- Хочеш, щоб тебе вбили?

Володько стояв на струнко, приклав до шапки три пальці і проказав:

- Пане чотарю, стрілець Ладек зголошується до служби! Стрільці зареготалися. Та я не сміявся. Я зрозумів, що той хлопчина справді вважає себе за вояка. Чи ж не пройшов він відважно бойову лінію? Я нашвидку склав записку до нашої команди про те, що маємо обмаль набоїв.

- Слухай, Ладеку! - кажу Володькові. Чи не пішов би ти з цим листом до Народного Дому?

Володько виструнчився, взяв від мене листа і сказав:

- Наказ, пане чотарю! Уже хотів відходити, але чогось зам'явся. - Може боїшся, Ладеку? - запитав я. Ні, пане чотарю, але я хотів просити... Я хотів би мати отакого тризубчика!.. і показав на мою шапку.

Мовчки зняв я з шапки тризуба і причепив його до Володькової блязи. Опісля поцілував його личко, порадив добре оберігатися, і він побіг. Мов миша, просмикнувся по під мур і зник...

Минали довгі години. Допомоги не було. Я вже думав, що бідний Володько загинув або попався в руки ворогів. Та незабаром прийшла підмога й набої. Ми відбили ворога. Потім мені розповідали, що до Народного Дому прибіг поранений хлопчина і добивався до команди. Кричав, що в будинку, який ми обороняли, негайно потребують набоїв. Показував на тризуб на блюзі, як на доказ, що він – вояк. Так малий "Ладек" урятував нас своєю відвагою й проворністю.

– А що сталося з Володьком? – посипалися дитячі питання.

– Володька від того часу я не бачив і думав, що вже ніколи не побачу. – Чи йому трапилося щось погане? – злякалась Ганнуся.

Юрко й Славко теж посумніли.

– Володько вилікувався з рани, пережив війну, а потім, як виріс, записався до таємної Української Військової Організації, що по війні боролася з ворогами України. Його схопили й посадили в тюрму. Але почалася друга світова війна, і Володько вирвався на волю. Він ще міцніше любив свій рідний край, ще дужче бажав йому служити. Бойова вдача не дозволила йому сидіти без діла. Він пішов до Української Повстанської Армії, воював з ворогами України, а потім прорвався з відділом повстанців до Німеччини. Тепер проживає в нашому місті.

– В нашому місті! – скрикнули разом діти. І його можна побачити?

– Як хочете, я завтра запрошу його до нас. Він сам вам розкаже, як прокрадався вулицями Львова під дощем куль з мою запискою.

– Запросіть, запросіть його, дядечку! – загомоніли діти, а мала Ганнуся з радости аж заплескала в долоні. Вона обняла дядечка своїми рученятами й широко поцілувала.



ПАМ'ЯТІ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО



Було недавно, княжив князь
У нашій Україні,
Де колосилися жита,
Шуміли ріки сині.

Чужих земель не воявав
Залізними полками;
Без зброї, в мирі панував
Над людськими серцями.

З Його палати на горі
При храмі там, у Львові,
Лунало грімко у всі дні
Його владиче слово.

Він звідтіля благословив
Старечою рукою
Усіх, хто правду полюбив,
За правду йшов до бою.

Він звідтіля не побоявсь
Картати злих тиранів:
Відважно правду їм казав
Про їх діла погані.

А людям Він добро чинив
По цілій Україні,
І в Бога їм діждать молив
Ще кращої хвилини.

Лічниці хворим будував,
А дітям гарні школи.
Хто в Нього помочи благав -
Не відмовляв ніколи.

А хто вже добрий був маляр
Або співець великий,
Той певно ласку - поміч мав
У доброго Владика.

І де Бескид Високий став -
Карпатські наші гори,
Митрополит подарував
Для новаків табори.

Аж ось прийшла нам звістка зла,
Сум принесла великий:
У Львові княжому нема
Вже нашого Владика.

І не дзвонитимуть йому
Українські дзвони слави,
Не зложать квітів на труну
Стрункі пластові лави.

І наших жалібних пісень
Владика не почус,
А в Україні ніч і день
Червоний кат лютус!

Та хоч в палаті не прийме
Вже пластунів Владика,
В серцях новацьких хай живе
Його любов велика!

Л. Храплива



ЙОГО ВИБРАВ ГОСПОДЬ')

1.

Палата графів Шептицьких куталась уже темрявою, тільки в вікнах графині було ще світло. Пані Шептицька сиділа біля стола й дрібним письмом заповнювала білі листки паперу.

... Який незвичайний і який прекрасний день був сьогодні в нашому домі! Вже другий з моїх синів прийняв Святе Причастя. Тим разом це був наш Роман... Ще й тепер, пишучи ці рядки, не можу опанувати зворушення, що огортало мене цілий день від ранку... Перед тим, поки ми пішли до церкви, я взяла його до себе і запитала ще раз:

— Ти знаєш, дитинко, що сьогодні до твого серця завітає сам Ісус Христос, Наш Спаситель?

— Я знаю, — відповів він і подивився на мене своїми очима, що своєю прозорістю нагадали мені чисту джерельну воду.

Я перехрестила його і ще раз просила Пресвяту Матір, щоб мала його в Своїй опіці. Незадовго я переконалась, що моя молитва була вислужана. Бо коли хто може втілювати ангела в повному блиску непорочности й святости, так це хлоп'я Роман. Кожний, хто бачив його, як він сьогодні приступав до Господньої трапези, мусів мати таке саме враження. Стільки неземного виразу й осяйної радості мало його хлоп'яче личко! Так можуть виглядати тільки ті вибранці, що їх серце горить всеохоплюючою любов'ю до Бога... Сльози безупинно підступали мені до очей.

Я молилась і благала Спасителя, щоб простив мені ці сльози, сльози слабосилої матері, яка не може визволитись від своїх земних почувань... Бо я чую виразно, Господи наш, що Ти хочеш мати цю дитину Своєю. Хоч ще багато років ділить нас від того часу, коли він піде за Твоїм покликком, я знаю, що це станеться неминуче.

Сьогодні пополудні, коли я осталась у вітальні сама з Романом, несподівано для себе самої я запитала його:

— Чим ти хотів би колись бути, сину?

— Священником, — відповів він без надуми.

— Священником? Чому саме священником хотів би ти бути?

— Щоб служити Ісусові, — сказав Роман з повагою, яка дивно контрастувала з його молоденьким віком.

Я не продовжувала розмови. Перед вечором я переповіла все Ясеві) і запитала його, що він думає про те. Ясь сказав:

— Ми повинні дякувати Богові за те, що дав нам добрих дітей. Але на тому, що сказав Роман, не можна ще будувати ніяких висновків. Погляди й замилювання дітей змінюються кожної хвилини...

2.

Сонце давно вже звернуло з полудня. В великому домі Шептицьких у Прилбичах була тиша. Граф Шептицький ніколи не затримувався довго в пору жнив, синів також не було.

Графиня була сама в своїх кімнатах. Її обличчя мало зосереджений і разом з тим повний спокою вираз, як у людини, що молиться або вслухується в тони якоїсь далекої, позасвітньої музики. Завжди вразлива до всього, що прекрасне, тим

разом вона навіть не помічала, що крізь відкриті вікна вливався аромат розквітлих лілей, помішаний із запахом спілого збіжжя з недалеких ланів. Вона похилилася над свіжою, ще не початою карткою і писала:

Липень 1888 р.

Який незвичайний і повний непередбачених подій був цей рік! Ще несповна два місяці тому був з нами наш Роман, сьогодні його вже нема... Сталося те, що мусіло статися... Треба було довгих років, щоб ми зрозуміли шляхи, якими нас веде Премудрість Божа... Неймовірно короткий був останній Романів тиждень з нами, бо тільки тиждень залишився він дома після приїзду із студій... Тим разом ми не заперечували. Ми дали свою згоду на те, щоб він змінив обряд і вступив до монастиря Отців Василян. Бо чи ж можна було спротивитися його зрілому рішенню, до якого він ішов крок за кроком все своє життя?..

У неділю, 2 травня, ми попрощали його. Дивно святковий був виїзд! Вранці перед п'ятою годиною ми всі стали навколішки перед мощами, що їх Роман привіз із Риму і наче в вітарику примістив поруч мого ліжка. Я проказала голосно „Царю Небесний” і „Под Твою Милість”. Після молитви ми підвелись мовчки з колін. У цілому домі була повна тиша. Ніхто нічого не говорив. На подвір'ї вже чекали люди. Роман кожному подав руку. Кожний її поцілував. Я перехрестилася аж у брамі. В останній хвилині і Ясь рішився, що поїде з нами, за що я особливо дякувала Божому Провидінню...

А Роман?.. Він був такий, яким я пам'ятаю його два чи три рази з дитячих років, коли діставав давно бажані подарунки. Ціла його істота сяяла радістю й щастям.

О год. 11-ій ми приїхали на місце. Монастир Отців Василян у Добромилі положений у мальовничому місці і, як усі монастирі, оточений атмосферою молитовності, спокою й краси. Ми розсталися, і за весь день нашого побуту там ми вже не бачилися з Романом. Пополудні, перед нашим від'їздом, він виїшов ще раз до нас, щасливий, усміхнений. Ми обнялися на прощання, і повозка рушила...

Ми ще довго бачили Романа, як стояв у брамі й дивився вслід за нами, аж поки на закруті не втратили його з очей.

Розлука була важка, особливо для мене. Ясь прийняв усе з християнською мужністю. Він завжди повторював, що цілим серцем віддає його Богові, бо ми не варті такої дитини... Кожний з нас по-своєму зложив свою жертву. Думаю, що Ісус прийняв її.

••

До кінця життя не забуду акту облечин Романа. Дня 1 липня ми були вже там. Свято почалося о 9-ій год. Я мала ще час приступити до Св. Причастя. Романа я бачила тільки коротку хвилину. Він поклався з розложеними навхрест руками перед головним престолом. Почалися молитви. Священик обгяв йому по жмутку волосся навхрест, на вершку голови, над чолом і по боках, відмовив молитви, і ми почули слова: „Постригається раб Божий Андрей, Во ім'я Отця і Сина, і Святого Духа. Амінь!”

Тоді підійшов о. ігумен і передав йому рясу та монаший каптур. Роман пішов до захристії і незабаром вернувся вже передягнений. Молився деякий час, потім, як ми відійшли від престолу, відійшов і він. Опісля я бачила його вже в дальматиці з кадильніцею в руці, як виходив до співаної Служби Божої. Сама не знаю й висловити не вмію, що я тоді переживала. Знаю, що сльози заливали мені обличчя. Я дякувала Всевишньому за цю особливу ласку. А він, моя дитина, мій Роман, видався мені ангелом. З обличчям, уже без вусів, виглядав, наче 16-літній юнак, при тому поважний і такий одуховлений! Коли я бачила його під час освячення Найсвятіших Тайн, як він ішов з кадильніцею, і клуби диму, наче муром відгородили від мене цілу його постать у білій дальматиці, я відчула більше ніж колинебудь перед тим, що ця дитина не була моя, не є мою, і я тільки віддала Богові те, що Боже...

Пополудні ми виїхали звідти, і так покінчився цей день, такий особливий і виїняtkово гарний...

... Про брата Андрея писала я... Брат Андрей! Бо й справді нашого Романа вже нема... Його вибрав Господь.

¹⁾ Основою для цього нарису послужив матеріал з листів графині Шептицької, матері митрополита Андрея.

²⁾ Ясь — Іван Шептицький, батько митрополита.



Манастир Отців Василіян

РОЗГАДАЙТЕ

Білі гуси летіли .
Відпочити схотіли.
Сіли гуси на став.-
Білим - білим він став.
Сіли гуси на луг -

Забіліло навкруг.
Залетіли на подвір'я,
Натрусили всюди пір'я.
Вийшов Петрик на поріг,
Взяв те пір'я, а то

Сестричка Таня Онищук

КАПЦІ ДЛЯ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Маленьке янголятко жило в небі.

Там йому було дуже весело. Воно скакало з хмарки на хмарку, спускалося вниз соняшним промінням і бігало під небесним дощем.

А коли ставало холодно, воно ловило сніжинки і робило з них блискучі ланцюги.

Взагалі воно було дуже щасливе!

Янголятко дуже любило зиму.

В цей час в небі все мінялося. Починався рух і метушня.

Всі старші янголи бігали, щось носили, складали.

Великі небесні робітні відкривалися, і там всі завзято працювали.

Так! Наближався час коли святий отець Миколай загостить до всіх земних дітей з дарунками.

І наближався час коли св.Отець вибиратиме найкращих янголів, щоби з ним зійшли з неба і помагали дітей обдаровувати дарунками.

В небі аж кипіло.

Всі янголи старалися бути найкращими і зробити якнайбільше, щоби св. Миколай їх вибрав.

І маленьке янголятко теж старалося.

Воно знало, що св. Миколай його десь аж за кілька років може вибрати, бо воно ще маленьке.

Але воно мало добре серце і дуже хотіло всім помагати.

Бувало, піде до фабрики, де виробляють смачні шоколядки і різні цукерки завинені в срібних папірчиках.

Стане біля казана розтопленої шоколяди і починає мішати.

Та раптом всі янголи довкола обприскані шоколядом, мале янголятко ціле бронзове, і навіть головний янгол-кухар має шоколядову плямку на фартуху.



Всі янголи випихають маленького з фабрики: "Краще йди помагати в друкарні".

Піде маленьке янголятко до друкарні, де друкують різні книжечки з барвистими малюнками.

Навіть самі янголи з захопленням читають ці книжки.

Стане янголятко помагати при машині що зшиває сторінки книжок.

І раптом появляються книжки з помішаними сторінками, з малюнками оберненими до гори ногами і з плямками чорнила на обкладинках.

"Нам більше помочі не треба" - випрошують Його.

"Йди помагай у фабриці іграшок".

Та коли янголятко помагає у фабриці іграшок, дивні випадки трапляються.

Пожежне авто чомусь на синьо помальоване, ляля синьоока має тільки одне око, а ведмедик волохатий загубив свій козушок.

І з фабрики іграшок Його випрошують.

Бідне янголятко, воно так хотіло помагати, а Його завжди посиляли в інше місце, і завжди сварили за якісь випадки.

І так одного дня маленьке янголятко сиділо під хмаринкою і плакало. В цей час відчинилася золота брама і вийшов св. Миколай.

Янголятко дуже любило св. Миколая.

Він все мав ласкаве слово для кожного янгола, всіх пильнував, всім помагав.

Маленьке янголятко завжди гладив по головці і поправляв йому авреолю.

"Так, св. Миколай дуже дуже добрий," думало маленьке янголятко. "Він про всіх дбає, дарунки всім роздає".

Янголятка серце так наповнилося любов'ю до св. Миколая, що воно хотіло йому щось приємного зробити, щось чудового, щось надзвичайного. Але що?

Янголятко завзято думало і бачило з-під хмарки як св. Миколай переходив в ясних Єпископських ризах, з мітрою на голові, і жезлом в руці.

А тому, що воно було сховане під низенькою хмаркою, маленьке янголятко бачило Миколаєві черевики. Вони були такі старі /Їм понад 600 років/ і такі тоненькі, що святому Миколаєві напевно було холодно в ноги.

Шкода зробилося янголяткові.

І в ту ж мить, воно придумало таку мудру річ, що аж саме здивувалося.

Воно зробить св. Миколаєві щось чудового, щось надзвичайного.

І зробить це само, без помочі старших янголів.

Схопилася маленьке янголятко, побігло далеко, далеко, за хмари за веселки.

Вернулося аж під вечір.

Воно несло щось завинене в своїй сорочинці, і не дозволяло нікому зазірнути на свій клуночок.

Від того часу янголятко навіть не показувалося до фабрики солодоців, ні до друкарні, ні до фабрики іграшок.

Воно сиділо під хмаринкою, весело співало і щось робило, несподіванку для святого отця Миколая.

Настав день коли св. Миколай мав переглядати все що янголи зробили і вибрати найкращих янголів до подорожі на землю. Всі янголи поклали свої солодоці, книжки, іграшки на полиці, а самі стали біля них. Маленьке янголятко стало при кінці з коробкою в руках.

"Де ж ти був?" питались старші янголи. "Ми тебе вже цілий тиждень не бачили".

"Я робив щось для св. о. Миколая" відповіло янголятко.

"Несподіванку!"

"Ану покажи, покажи", обступили маленького янгола.

Маленьке янголятко відчинило коробку.

Там лежали чудові мягенські капці, а які барвисті, всі барви веселки на них мінялися і блистіли.

Янголи всі аж "Ах"-нули.

"Це я сам зробив", хвалилося янголятко. "Сам наскубав нитки з веселки, і сам сплів капці".

"Як ти сплів?" гукнув один янгол.

"Хто тобі дозволив?" грізно запитав другий.

"Нитки з веселки - Тому вона наче зблідла. Ой буде тобі буде!" говорили всі. "Святий Миколай напевно покарає."

В ту хвилину увійшов св. Миколай.

Маленьке янголятко не знало де заховатися.

Воно не хотіло жадної шкоди наробити, воно справді хотіло тільки добра а тепер ще покарають.

Маленьке янголятко почуло, що св. Миколай його кличе.

Може хоче сварити.

Підійшло воно до Святого.

Та ні, св. Миколай взяв коробку, витягнув капці і взув. Це й хвалить, які вони теплі, які мягенські, які гарні.

Янголятко не вірило вухам своїм.

Тоді св. Миколай взяв янголятко на коліна і сказав:

"Ти маленьке янголятко, показало цим дарунком своє добре серце і свою любов до мене. Тому я тебе візьму зі собою на землю.

Поможеш мені роздавати дітям дарунки!"

Маленьке янголятко з радості навіть не могло подякувати.

Воно сиділо в св. Миколая на колінах і до всіх весело усміхалося.

І тому, діти, коли ви між своїми дарунками знайдете іграшку похляпану шоколядою, або книжечку з оберненим образком, не журіться. Це напевно зі св. Миколаєм загостило до вас і маленьке янголятко.

ЯК ЗРОБИТИ СНІЖИНКУ?

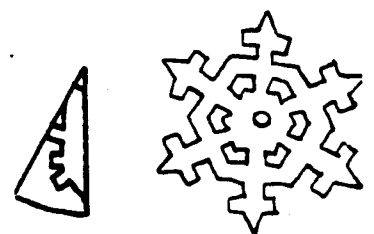
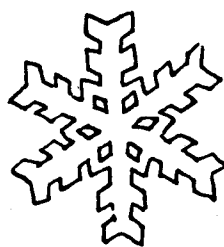
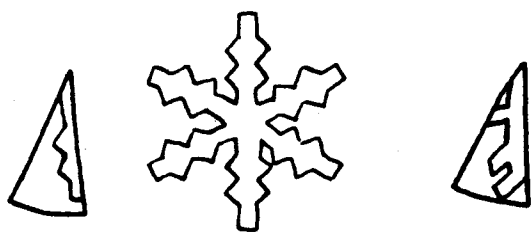
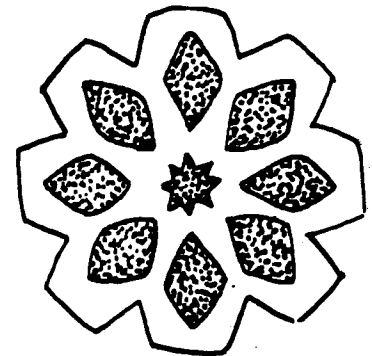
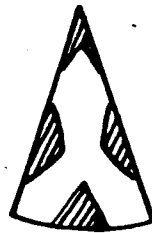
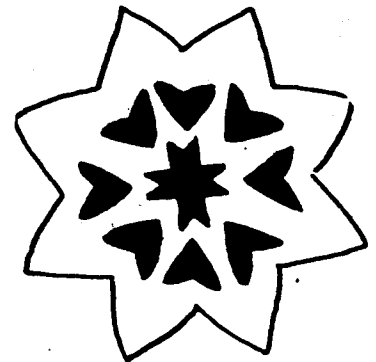
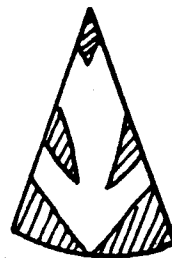
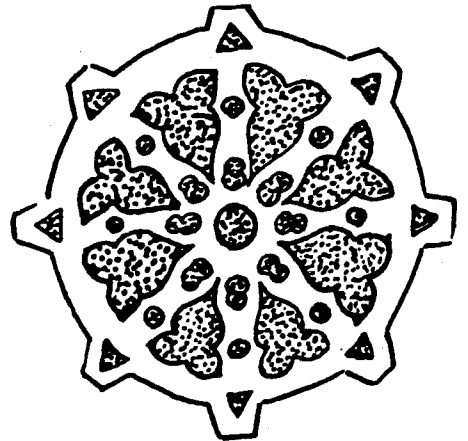
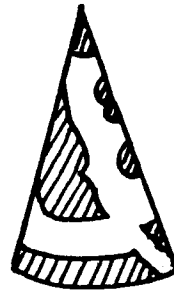
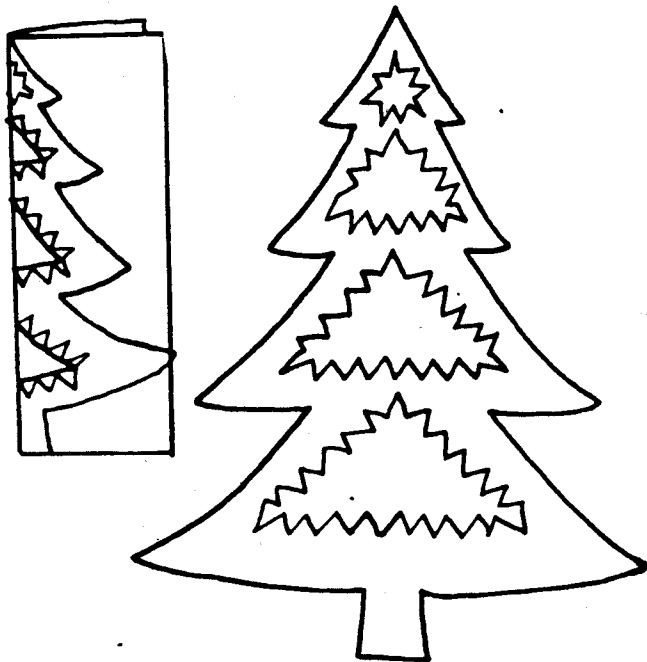
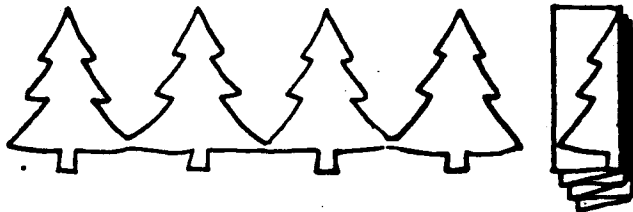
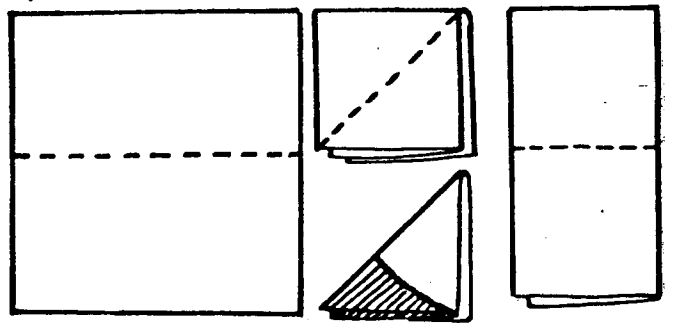
Потрібно: листового паперу, бібулки (білої або кольорової) і ножиць.

Починати з квадратної форми паперу і складати як показано. Спочатку спробувати вирізати такі сніжинки як тут нарисовано. Потім спробуйте створити свої власні взори. Комбінацій може бути безмежна кількість. Готовими сніжинками можна прикрасити вікно або наліпiti на кольоровий папір та повісити як прикрасу.

Як вирізати ялинку?

Потрібно паперу та ножичок. Папір може бути кольоровий для т. зв. конструкцій. Скласти та вирізувати як показано.

Подала сестр. Одарка



ЯК ПІДІЙТИ ДО НОВАЦТВА З КОЛЯДОЮ ?

/ Плекання чару свята РІЗДВА ХРИСТОВОГО серед дітей /

Кожний з нас є наочним свідком, як в теперішньому часі свято Різдва Христового щораз то більше втрачає своє властиве значення, свій питомий зміст. Поважна частина нашого довкілля сприймає Різдво як "голідей" без глибшої застанови над глибиною змісту символіки його за українськими традиціями і ритуалами.

В чому проявляється тепер т.зв. "Крисмес спирт" - різдвяний настрій. Вже від кількох місяців наперед по крамницях рух - треба ж придбати подарунки для родини з нагоди Різдва. В кожному виставовому вікні побачите "Санта Клоса" у різних величинах і позах. Вже місяць перед Різдром побачите освітлені ялинки у вікнах приватних домів. Вулиці прикрашені різними декораціями, які часто не мають нічого спільного з Різдром. І таким "спиритом" насичуються і наші діти.

Нашим обов'язком є допомогти батькам оберігати дітей від шкідливого впливу чужого довкілля. Прищипімо дитині не підходом із самих тільки заперечуванням, заборонами, мовляв, - це все, що бачиш довкруги - погане, неправдиве, а наше українське добре, що треба так і так поводитися, сприймати життя. Уживаймо позитивного підходу - непомітно підсуваючи дитині це, що хочемо, щоб вона сприймала, легкою, сприсмливою формою, такою, що може заімпонувати і промовити до дитини сильніше, як те, що вона бачить довкруги. Щоб зацепити в дитині правильне, глибше розуміння суті Різдва Христового, оповідання, спомини, ілюструючи це образками, піснями. Починаймо завчасу ще поки появиться "Санта Клос" в місті, заки пічнетесь рух з дарунками. - Читаймо чи розповідаймо новацтву про народження Ісуса-Дитинки. Показуймо їм образочки, картини. Розмальовуймо з ними образочки, які зображують народження Христа. Словом старайтеся захопити цілу уяву дитини Дитятком Ісусом і тим спрямувати її розуміння цього свята у властивому релігійному напрямі.

Кожна дитина чекає нетерпеливо на свій день народження, бо знає що в той день одержить подарунки. Вплиньмо на дитину так, щоб вона чекала і на день Різдва Христового у ще більше піднесеному настрої. Допоможимо їй зрозуміти, що ми радіємо в цей день не тому, що одержимо подарунки від батьків чи знайомих, але тому, що в цей день близько дві тисячі років тому, одержали ми від Бога найбільший і найкращий дарунок - Ісуса, який помер за нас, щоб забезпечити спасення усім людям.

І так, коли людина почувається щасливою, радіючи з цього великого дня народження Божого Сина, виявить свою радість піснями - колядами.

Дитина добре розуміє, коли їй скажемо, що "як ти чимось тішишся то хочеш свою радість поділитися з іншими. Коли зближається день



твого народження, ти говориш про це своїм приятелям, хочеш, щоб і вони раділи разом з тобою. Так само радіють люди народженням Ісуса, хочуть поділитися своєю радістю з іншими. Тому в нашому народі прийнявся звичай, що на Різдво ціла родина колядує разом, підкреслюючи тим, що це родинне свято.

У Свят-Вечір наші селяни не забували обдаровувати і тварин кращим кормом. Вірили колись люди, що в цей Святий Вечір тварини розмовляють зі собою, радіючи увагою господарів до них."

У Свят-Вечір люди, в першу чергу молодь і діти збираються групами, щоб відвідати знайомих і незнайомих, колядуючи, бажаючи їм всього добра. Вони немов наслідують янголів, які звіщаючи пастухам про народження Ісуса прославляли Бога, співаючи радісних пісень.

Є в Україні звичай, що на Свят-Вечір після вечері діти відвідують своїх хресних батьків, несучи їм страви із свят-вечірного стола та подарунки.

Колядки є радісного характеру і змістом своїм описують подію народження Божого Дитяти. Старовинні колядки з поганських часів оспівують свято Коляди - бога сонця.



СЕСТРИЧКАМ І БРАТЧИКАМ ПІД РОЗВАГУ



Минув день св. Миколая. Лискучий папір і стяжечки давно давно викинені, навіть деякі подарунки вже призабуті.

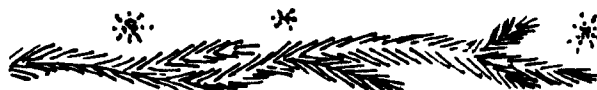
На жаль, традиції та почування, зв'язані з цим днем так забуті. Чи не варто нам, виховникам, застановитися над легендою про малого Миколу, який потайки ділився своїм майном; який радів, що приносить другим щастя й потіху ?

Де поділося наше Пластове добре діло, доброзичливість, готовість допомогти? Чи не слід відновити ці почування, особливо тепер в святочному часі ?

Постановім собі дарувати те, що нам найтрудніше віддати, чи то свій час, чи хвилини виrozumіння, чи готовість бути відкритим до проблем інших.

Може тим заохотимо когось, а особливо наших виховників до доброго діла й дамо їм змогу відчути тепло, яке приходить тільки тому, хто щиро й щедро дарує другому !

Сестричка Таня



З КОЛЯДОЮ



Заохочуємо наших новаків і новачок не тільки піти з колядою, але також продовжувати і плекати старі українські традиції пов'язані з колядуванням.

Колись в Україні кожне село, кожна околиця, а деколи кожна колядницька група мали свої особливі віншування та поколядь, які виголошували колядники поки опустили хату, в якій колядували.

Чому б і нашим новакам і новачкам не вивчити оригінальних привітів, колядок, віншування і поколяддя.

Колядування попереджувало прохання про дозвіл у господарів:

"Чи поведите колядувати,
Колядувати, дім звеселяти,
Дім звеселити - дітей збудити?"

або: Добрий вечір тому, хто є в цім дому!
Старому, малому і Богу Святому. -
Чи можемо колядувати?"

Після відспівання колядки хтось з колядників виголошує віншування. Чому б не вивчити кілька і після кожної колядки складати оці гарні різдвяні побажання:

"В цей дім приходжу, цю вістку приношу, сказати її мушу
Бо Христос народився спасти нашу душу.
Ангели співають, пастирі витають
І ми теж співаймо, Христа прославляймо,
Щоб нам дозволив у мирі щасливо прожити,
А по нашій смерті царства досягнути".

Христос Родився!

"Радуйтеся християни,
Ісус Христос поміж Вами,
Радуйтеся, веселіться,
Рожденному поклоніться". /Це з Галичини/

"З Різдвом Христовим та Новим Роком,
Хай вам щаститься за кожним кроком,
Хай у вашій хаті радість панує,
Христос Рожденний мир вам дарує!" /Це з Волині/

Малі хлопці віншували так:

" Я маленький хлопчик,
Виліз на стовпчик,
У дудочку граю,
Христа забавляю! "

або:

"Горобчик летить,
Хвостиком вертить -
А ви дядьку переймайте,
Мені даруночок дайте ...
А як не дасьте коляду,
То вам хату розвалю !"

бажання маленької дівчинки:

Я маленька дівонька,
Як у полі квітонька,
Колядоньку вам співаю,
Христа прославляю,
З Різдом тут до вас прийшла.
Божу радість принесла:
Бог від Діви народився.
Нині нам явився!

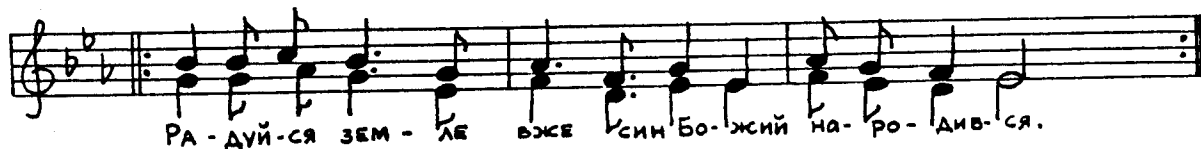
Колиники, відходячи з хати, в якій їх угощали, на прощання дякували:

"Ой, ми устаньмо та й поклонімся,
Господу Богу, господарезі.
Ой, уклонімся ще і столові,
Ще й столові, всьому дворові ...
Віншуємо вас многа-літами,
Многа-літами, щастям, здоров'ям!"

Цього року вивчим бодай одну нову колядку! Поміщуємо кілька менш відомих колядок. "Спи Ісусику" спеціально надається для новацтва.



ДІВА МАРІЯ
/народня коляда/



1. Діва Марія церкву строїла. Радуйся!
Радуйся земле вже Син Божий народився.
2. Із трьома дверми, із трьома вікнами, Радуйся!
Радуйся -----
3. А в перше віконце вскочило сонце, Радуйся!
Радуйся -----
4. А в друге віконце ясенький місяць, Радуйся!
Радуйся -----
5. А в третя віконце Господній янгол, Радуйся!
Радуйся -----

Сни Ісусику...

Слова: Б. Данилович
Moderato

(Колядка)

Музика: Я. Бабуляк

Сни І-су-си-ку ма-ленький, лю-лі, лю-лі, лю-лі.

Бо-жа ма-тін-ка ко-ли-ше і до сер-ця ту-лить

Бо-жа ма-тін-ка ко-ли-ше і до сер-ця ту-лить

лю-лі, лю-лі.

Сни Ісусику маленький,
Люлі-люлі-люлі,
Божа Матінка колише
І до серця тулить.

Сни, Ісусику-Дитятко,
Баю-баю-баю,
Янголи Тобі із неба
Пісеньку співають.

І на скрипочці заграють
Тілі-тілі-тілі,
Щоб Ісусикові снились
Сни чудові, милі.

Щоб Ісусикові снилась
Наша Україна,
І Дніпро, і степ широкий,
Гори і долини.

Спить Ісусик наш маленький
В тиху ніч святую,
Божа Матінка колише
І до серця тулить.

А як збудиться Ісусик,
Піде в Україну,
І надію принесе Він
В кожну родину.

Діточок малих пригорне
До грудей руками:
»Відтепер я в Україні
Буду жити з вами!«

Сни, Ісусику маленький,
Люлі-люлі-люлі,
Божа Матінка колише
І до серця тулить.

Янголи тихенько грають
Тілі-тілі-тілі,
Щоб Ісусикові снились
Сни чудові, милі.

* * *
В Вифлеємі Днесь Марія

/церковна коляда/

1. В Виф-ле-є-мі АНЕСЬ МА-РІ-Я ПРЕ-ЧИС-ТА СЛА-ВА ВО
ПО-РО-ДИ-ЛА У ВЕР-ТЕ-ПІ НАМ ХРИС-ТА

ВИШ-НІХ БО-ГУ СЛА-ВА ВО ВИШ-НІХ БО-ГУ і МИР ВСІМ НА ЗЕМ-ЛІ

2. Янгол з неба всіх пастирів вітает
І веселу цю новинку звіщає:
Слава во вишніх Богу!
Слава во вишніх Богу!
І мир всім на землі.
3. А зі сходу за звиздою йдуть царі
Три преславні, прерозумні звиздарі:
4. Ми Христові теж поклін свій віддаймо,
І разом з небесним хором співаймо:

ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ

Різдвяна легенда

Було це давно-давно. Надходило Різдво. У великій, ясній, чистій кімнаті стояла ялинка. Вона була дуже гарна. На ній були золоті дзвіночки, срібні зірки, прегарні цяцьки. Діти не бачили тієї ялинки, бо ще не прийшов час. Але всі хатні тваринки її бачили. Бачив її кіт своїми зеленими очима; бачив її маленький котик своїми блакитними очима; бачив її песик своїми карими очима. Навіть маленька миша, що так боялася великого kota, вибігла на хвилинку з своєї нори, щоб поглянути на ялинку.

Але був хтось, хто не міг бачити цієї гарної ялинки. Це були павуки. Павуки жили у темних кутках на темному горіщі та в льоху. Вони так само хотіли бачити ялинку, як і всі інші хатні тварини. Але перед Різдром кожна мама робить порядок у домі, щоб на свято все було чисте й гарне. Мамина щітка пішла по кутках — шур, шур — і всі павуки мусіли тікати. І тому вони не бачили ялинки.

— А павуки, як усім відомо, люблять усе знати й усе бачити. І вони зажурилися, що не бачили ялинки. Вони пішли до Ісуса, Сина Божого, і сказали:

— Ісусе, Сине Божий! Всі можуть подивитися на ялинку, а нас викинули з хати. І ми не можемо побачити ялинки!

Ісусові стало шкода павуків, бо то були добрі павуки, і Він сказав їм:

— Ви побачите ялинку!

І рано вранці на Святвечір, коли ще всі спали, Він запросив усіх павуків до кімнати, де стояла ялинка. І павуки тихенько лізли звідусіль — з горища, з льоху, з коридорів — до теплої, ясної, чистої кімнати, де стояла ялинка. Був там і тато-павук, і мама-павучиха, і маленькі кругленькі павученята. Всі вони оглядали ялинку. Довго дивилися на неї і так тішилися! Потім вони вилізли на ялинку й почали оглядати кожну цяцьку: і золоті дзвіночки, і срібні зірки, і кольорові свічечки, і різні цяцьки. А коли надивилися, полізли щасливі назад.

Тоді прийшов Ісус і глянув на ялинку. І що ж Він побачив!!! Вся ялинка й усі цяцьки були вкриті павутинням. Це павутиння висіло, як довгі нитки, з кольорових свічок, з срібних зірок, з золотих дзвіночків, з зелених гілок ялинки.

Ісус знав, що мама в цій родині не любить павутиння і не схоче, щоб воно було на різдвяній ялинці. Він доторкнувся до павутиння, і воно стало злотом.

А як засвітила увечорі на небі перша зірка, багато малих дітей вбігло до кімнати. Як же вони здивувалися, коли побачили, що вся ялинка вкрита золотими ниточками.

З того часу на різдвяних ялинках завжди є золоте павутиння.

ЯК ЗРОБИТИ

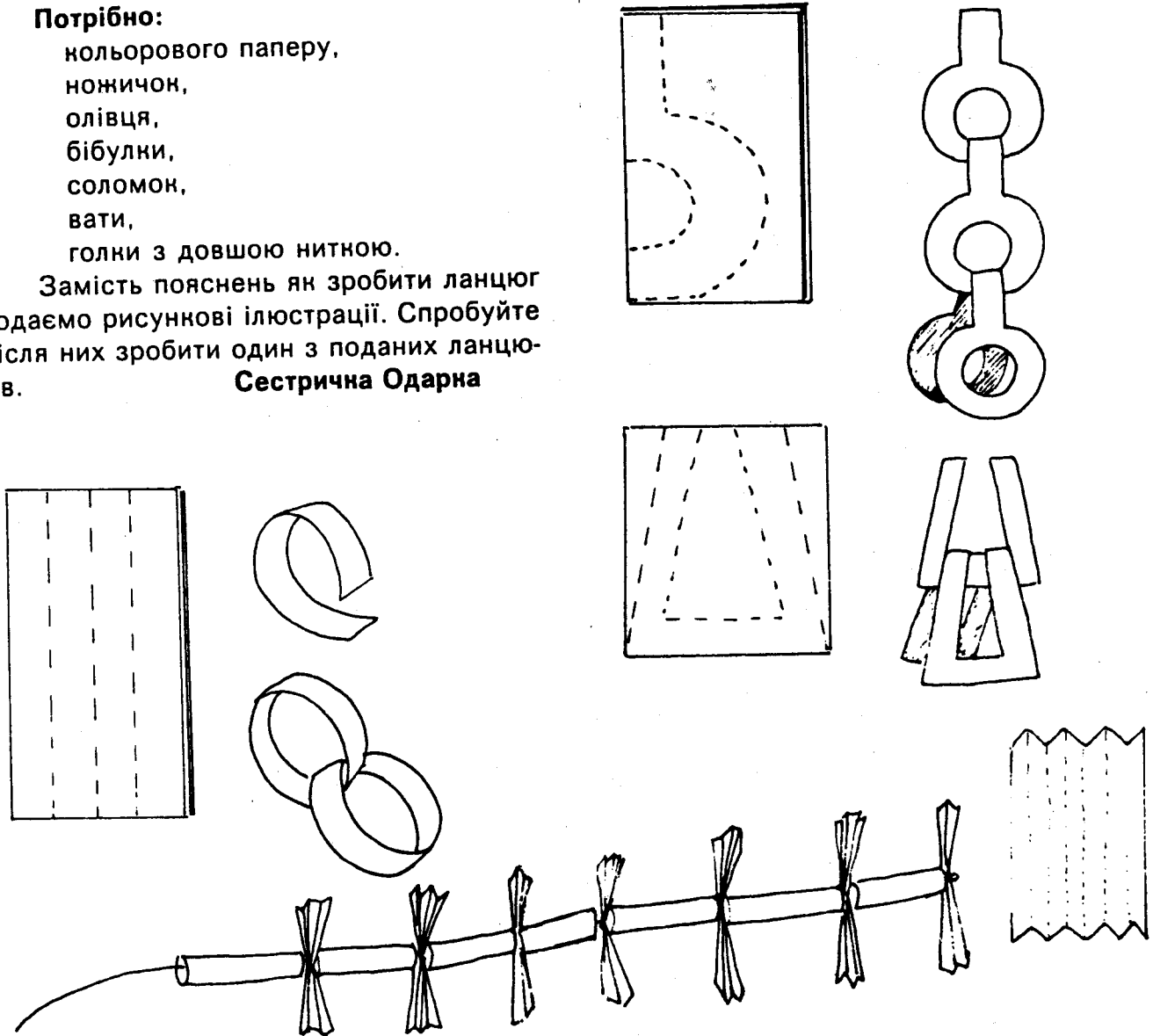
ЛАНЦЮГ НА ЯЛИНКУ?

Потрібно:

кольорового паперу,
ножичок,
олівця,
бібулки,
соломон,
вати,
голки з довшою ниткою.

Замість пояснень як зробити ланцюг
подаємо рисункові ілюстрації. Спробуйте
після них зробити один з поданих ланцю-
гів.

Сестрична Одарна



ЗАГАДКИ

Скрізь у зимку я мандрую,
Вправно вікна я малюю,
Пофарбую поле й ліс.
Твої щокі й навіть ніс.

/мороз/

Білий як сніг у пошані в усіх
У рот попав, там і розтав.

/морозиво/

З НОВИМ РОКОМ



З Новим Роком, браття милі,
В новім щастю, в новій силі
Радісно вітаю вас
І бажаю, щоб в здоров'ю
В мирі, з братньою любов'ю,
Відтепер ішов вам час.
І бажаю, щоб трудяще
Те життя вам якнайкраще
Без біди минуло всім,
Щоб думками ви міцніли,
Багатіли, не бідніли,
Щоб веселий був ваш дім.
І бажаю, щоб ви згідно,
Спільно, свідомо, свобідно
Йшли до спільної мети.
В своїй хаті жить по-свому,
Не коритися нікому,
Лад найкращий завести.
Щирій праці — Бог pomoже!
Дай вам, Боже, все, що гоже!

Іван Франко

СІЙСЯ, РОДИСЯ

Сійся, родися,
Жито, пшениця.
І всяка пашниця!
Щоб родило з землі.
Щоб був хліб на столі,

І на полі, і в stodолі! . .
Щоб добра було доволі! . .
Щоб не знали вже розпуки,
Ваші діти, ані внуки!
Дай же, Боже, в добрий час.
Щоб добро гостило в вас!

Сійся, родися жито, пшениця
І всяка пашниця.
На щастя, на здоров'я!
На цей Новий Рік,
Щоб краще вродило,
Як торік.

Христос Раждається!

ДІЙДИ ДО ПРАВДИ.

ЯК ВИ ПОВБАЧИЛИБИ ОСЬ ТАКУ ЛІСОВУ КАРТИНУ - ЧИ ЗМІЄТЕ СЛІДУВАТИ І РОЗТІЗНАТИ ЩО СТАЛОСЯ? ТОЧНО І ХИТРО ДИВІТЬСЯ І РІШАЙТЕ ЧИ ЦІ РІШЕННЯ Є ПРАВДОЮ ЧИ НІ!

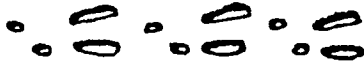
1. ПО ЗЛОЖЕНІМ ДЕРЕВІ ЄНОТ ВІЛІЗ НА ДАХ.
ТАК _____ НІ _____
2. НЕДАВНО ЛЮДИНА ВІЙШЛА ДО ХАТИ.
ТАК _____ НІ _____
3. ЄНОТ ПЕРЕВЕРНУВ ВЕДРО.
ТАК _____ НІ _____
4. СОВА ЗЛОВИЛА МИШКУ.
ТАК _____ НІ _____
5. ДВІ СЕРНИ ПЕРЕЙШЛИ ПОПРИ ХАТУ.
ТАК _____ НІ _____
6. СОВА ВТІЛА НА СВОЮ ЗДОБИЧ З ДЕРЕВА.
ТАК _____ НІ _____
7. МИШКА БУЛА КОЛО КИРНИЦІ.
ТАК _____ НІ _____
8. ЛИС ДУЖЕ СПИШИВСЯ
ТАК _____ НІ _____
9. ВЕДМІДЬ БУВ ЛИЩ У ЛІСІ
ТАК _____ НІ _____
10. ЗАЙЧИК ПОСКАКАВ ПОПРИ КИРНИЦЮ В НАПРЯМ ХАТИ.
ТАК _____ НІ _____

ЯКИЙ З ВАС ЛІСОВИК-ДЕТЕКТИВ

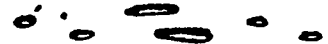
- 6-10 ПРАВИЛЬНО -
- ДУЖЕ ДОБРЕ
5-5 ПРАВИЛЬНО -
- ДОБРЕ
1-5 ПРАВИЛЬНО - ЗЛЕ
- ЩЕРАЗ ПРИДИВИСЯ.

ВІДПОВІДЬ:

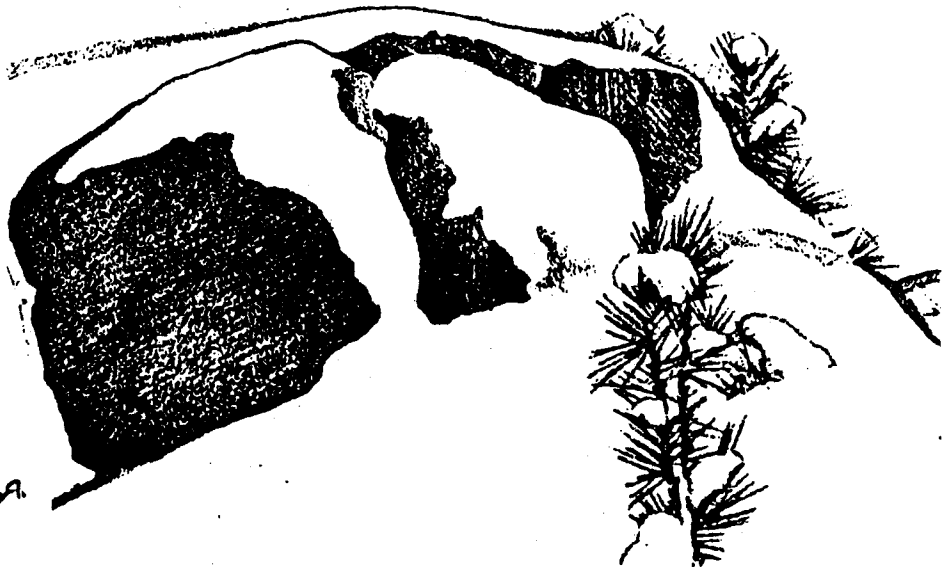
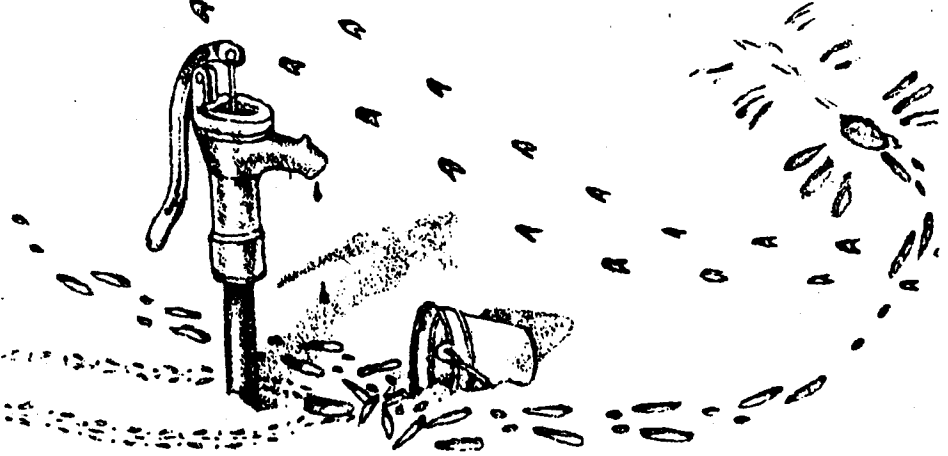
Н.В. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1.
5. 7. 1. 7. 1. 5. 1. 5. 1. 5.
Н. 4. Н. 3. Н. 2. Н. 1.



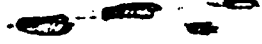
ЗАЕЦЬ



ЗАЕЦЬ БІЖИТЬ



ЛИС

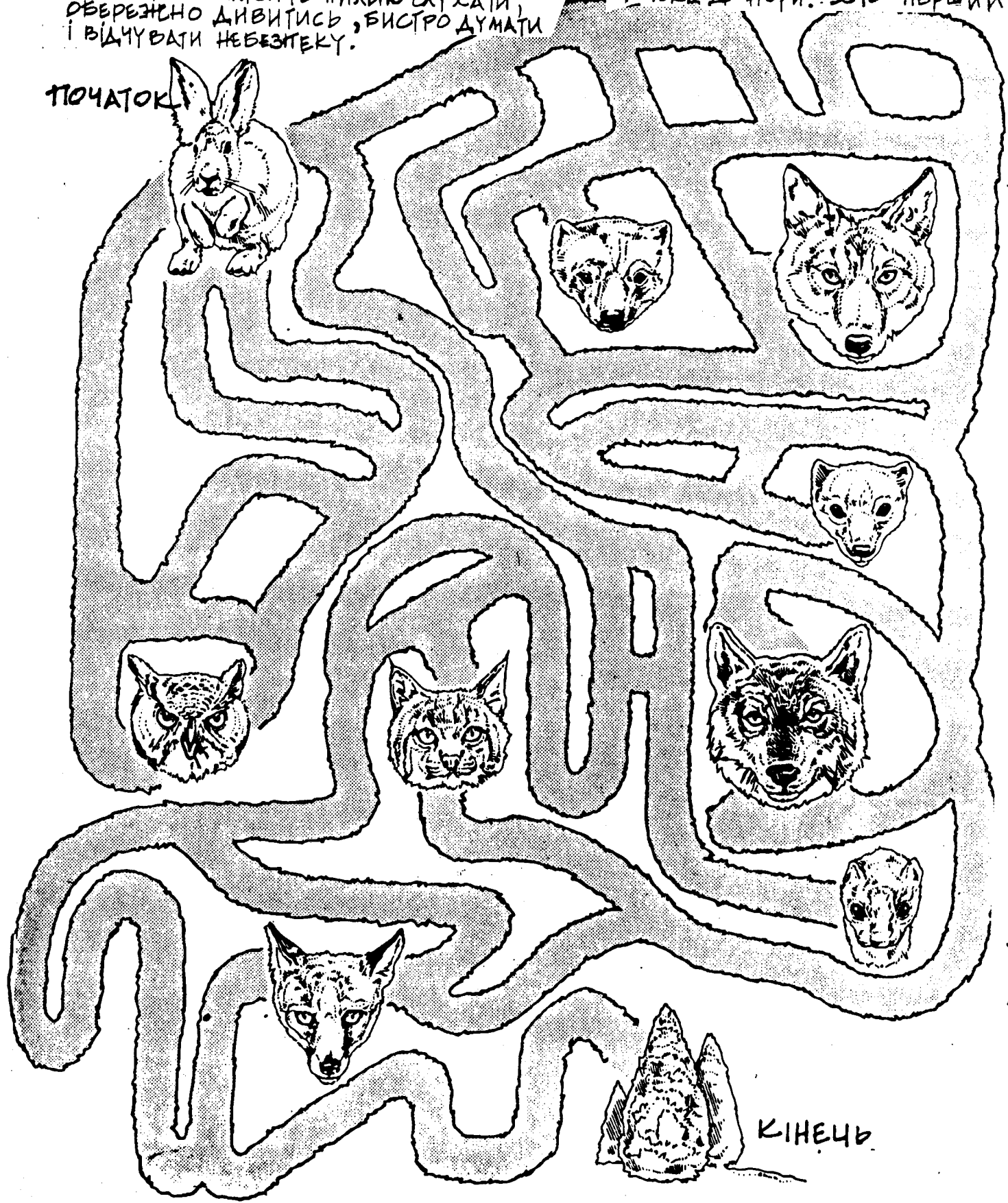


ЄНОТ

ЖИТТЯ БІЛОСНІЖНОГО ЗАЙЧИКА ДУЖЕ НЕБЕЗПЕЧНЕ. ХИЖІ ЗВІРІ ЗАВЖДИ ЙОГО ПОЛЮЮТЬ. ВІН МУСИТЬ ПИЛЬНО СЛУХАТИ, ОБЕРЕЖНО ДИВИТИСЬ, БИСТРО ДУМАТИ І ВІДЧУВАТИ НЕБЕЗПЕКУ.

ДОРОГІ ДІТИ! ПОМОЖІТЬ ЙОМУ ЗНАЙТИ БЕЗПЕЧНУ СТЕЖКУ ДО НОРИ! ЗТО ПЕРШИЙ?

ПОЧАТОК



КІНЕЦЬ



УВАГА!

УВАГА!

КОЛОРОВУ ЛИСТІВКУ З ПОРТРЕТОМ
ІВАНА КЛИША,
ВИДАТНОГО НОВАЦЬКОГО ВИХОВНИКА,
МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ В.С.Р.
Ціна 0.50 дол.